

(Hauge) talte om — spørge, om man kan gøre sig Forventninger om, at den mindre Skibsfart, repræsenteret ved Dansk Sejlskibsrederi-Forening for mindre Skibe, ogsaa vil kunne faa Repræsentanter i Nævnet. Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne indstille Forslaget til velvillig Overvejelse.

Birck: Det er blot en Forespørgsel, jeg skal rette til den højtærede Handelsminister. Det nuværende Fragtnævnet har til Formand en Reder, og det har jo nogle Fordele. Men paa den anden Side maa det erindres, at Fragtnævnet er og virker som en Statsinstitution. Under en Forhandling, jeg havde med Direktør Cold om Kulfragter, udtalte denne netop og har ogsaa udtalt det i en Skrivelse til den overordentlige Kommission, at det betragtede sig selv som en Statsinstitution. Men naar det er en Statsinstitution, synes jeg, at Formanden burde være en Mand, der i højere Grad repræsenterer Regeringen, eller rettere sagt Staten og Statens Interesser, end en Reder. For det kan ikke nægtes, at hvor loyal end Direktør Cold er i alle Henseender og ogsaa navnlig personlig, er det en noget vanskelig Stilling, at han paa den ene Side er Statens Repræsentant og paa den anden Side Redernes Tillidsmand. Jeg vil derfor spørge den højtærede Handelsminister, om det ikke vil være heldigt, at Formanden for det nye Nævnet bliver en Statsembedsmand eller i hvert Fald en Mand, som repræsenterer Staten. Det ærede Medlem, der lige talte for det konservative Folkeparti (Korsgaard), gjorde lejlighedsvis en Bemærkning om Redernes Optræden, som jeg hverken vil bekræfte eller tage Afstand fra. Naar han imidlertid nævnte Spørgsmaalet om Kulfragterne som et særligt Eksempel paa deres Godhed, vil jeg have Lov til at minde det ærede Medlem om, at Staten har overtaget største Delen af Assurancen. Jeg har selv deltaget i Forhandlingerne med Direktør Cold om Kulfragterne, og under disse Forhandlinger havde jeg Fornemmelsen af, at Fragtnævnet og dets Formand ikke i den Grad tog Hensyn til Statens Interesse, som jeg mente, det skulde. Thi vel er det rigtigt, at vor Dampskibsfart med Hensyn til Fragterne for visse Varer har taget Hensyn til Staten, men det var jo under en vis Magttrusel, og jeg for mit Vedkommende nær ingen Tvivl om, at i Krigstid, under Forhold som de nuværende, har den kon-

gelige Regering, Statsmagten, paa Samfundets Vegne et vist Krav paa de producerende Virksomheder, in casu særlig paa Skibsfarten; Staten har Krav paa, at denne sørger for visse Tilførsler paa en saadan Maade, at Prisniveauet ikke upassende sættes i Vejret. Netop naar Fragtnævnet har ikke blot den Opgave at skaffe os Tonnage og at fordele dens Tilvejebringelse — hvad det har gjort paa en fortræffelig Maade, det indrømmer jeg — mellem de forskellige Dampskibsselskaber, men ogsaa har den Opgave at repræsentere Statshensyn, anser jeg det for heldigt, at Fragtnavnets Formand ikke er Reder, altsaa Part i Sagen — man skal som bekendt ikke sætte en Mand til at vogte sine egne Sager —, og jeg tror, at den kontrollerende Myndighed, Fragtnævnet udøver, kræver, at Formanden staar udenfor og over Rederinteresserne.

Hauge: Det var ikke min Agt ved denne Lejlighed at drage Spørgsmaalet om, hvorvidt Rederne har gjort deres Pligt under Krigssituationen eller ej, frem i Debatten. Men efter at Folketingsmand Korsgaard har bragt Spørgsmaalet paa Bane og oven i Købet mente, at det var paakrævet ved denne Lejlighed at sige overfor Offentligheden, at Rederne havde gjort deres Pligt fuldt ud, finder jeg Anledning til — for øvrigt i Tilslutning til, hvad Folketingsmand Birck sagde —, at gøre nogle Bemærkninger til Spørgsmaalet om, hvorvidt Rederne og Fragtnævnet har varetaget de Interesser, de var satte til at varetage overfor Staten, paa den Maade, man havde Grund til at vente. Spørgsmaalet om Oprettelsen af et Fragtnævnet forelaa første Gang for Rigsdagen i Foraaret 1916, da et Fællesudvalg af begge Rigsdagens Ting forhandlede om det af Indenrigsministeren i Begyndelsen af Aaret 1916 fremsatte Lovforslag om en Afgift af Skibsfarten til Staten. Det lykkedes som bekendt ikke at opnaa Enighed i begge Rigsdagens Ting om det af Indenrigsministeren fremsatte Lovforslag. Dette gik ud paa, at Rederne skulde tilpligtes til efter nærmere bestemte Regler at bidrage til Dækning af de overordentlige Udgifter, Staten skulde afholde. Under Fællesudvalgets Forhandlinger kunde Indenrigsministeren imidlertid møde med et Tilsagn fra Rederne om frivillig at yde mere, end Indenrigsministerens Lovforslag vilde sikre Staten, og i Tillid til, at det givne Tilsagn vilde blive overholdt, vedtog Rigsdagen, saavidt jeg erindrer enstemmigt, et Lovforslag, der i Virkeligheden var udar-